

Trigger warnings:

Voldtægt

Grafisk vold

Grafisk sex

Menneskehandel

Tortur

Body horror

Outing af transperson

Skæbnetråde 1 - Maskespil

Anna Toftdahl-Olesen og Kira Axelsen

© 2024

Forlag: Hi Reader, Danmark, hireader.dk

Redaktør: Katja Berger

Korrektur: Inge Greis

Omslag: Kira Axelsen

Grafisk layout: Simon Zander, simonzander.dk

Tryk: Scandinavian Book, Aarhus

1. udgave, 1. oplag 2024

ISBN 978-87-94320-44-3

Det er ikke tilladt at kopiere fra denne bog uden tilladelse fra forlaget. Det er tilladt at citere med kildeangivelse i anmeldelser.

ANNA TOFTDAHL-OLESEN
OG KIRA AXELSEN

SKÆBNETRÅDE 1

Maskespil

HI READER

Tak til Karen Ravn for både online og offline
inspiration til Stevie Evans.

Ordenskapitlet, Manhattan, New York City,
d. 3. december, kl. 20.00 (d. 4. december, kl.
01.00 GMT)

De to mænd sad i fuldkommen tavshed på hver side af det tunge langbord. Varuun knappede jakken op, lagde fødderne op på bordet og lænede sig tilbage. Hans hud var helt lys, næsten hvid, og det lange, blodrøde hår var flettet.

Hans bror blev siddende rank. Hans grå vest lige så tilknapet som hans ansigt. Profilen var skarp, med markerede kindben og høgenæse, og hans hud og ansigtstræk afslørede hans indfødte oprindelse.

Den hårde klapren fra hæl mod gulvet gik klokkeklart igennem de tykke dobbeltdøre og meldte den sidste ankomst, førend hun overhovedet trådte ind.

Ngoni Ulaya, den sidste af De Tre Originale vampyrer, indtog rummet med kølig arrogance og naturlig ynde. Lyden af hendes skridt blev dæmpet i samme øjeblik, hælene ramte det tykke gulvtæppe. De lange, tynde fletninger dansede ved hvert skridt, og de slanke hænder var begravet i lommerne på den knælange hvide frakke, der fik hendes næsten sorte hud til at syne endnu mørkere.

“Ngoni.” Den ranke af dem rejste sig galant og trak stolen ud for hende. Bevægelsen fik ørnefjerene i det lange hår i nakken til at danse, men den brede hanekam på toppen af hovedet blev, hvor den var.

“Wohali.” Ngoni nikkede til ham, inden hun lod blikket falde på den sidste i lokalet.

“Varuun. Hvor ... Drashk af dig.” Hun rynkede på næsen, med blikket fæstnet på Varuuns fødder.

Med et dæmpet fnys placerede han atter fødderne på gulvet og rettede på sin sorte jakke.

“Jeg vil foretrække ikke at blive sammenlignet med den køter,” kommenterede han fladt.

“Så lad være med at opføre dig som hvalpen,” lød svaret afmålt.

“Så.” Wohali løftede begge hænder. “Lad os ikke skændes. Det er vores møde for vigtigt til. Det gælder vores fremtid.”

Wohali satte fingerspidserne mod hinanden og fortsatte.

“Alt det, vi har opbygget. Vores fred med beannaithe. Ja, hele vores samfund står på spil. Det kan ikke længere skjules, at Drashk vinder støtter.”

Ngoni nikkede langsomt. “I begyndelsen var det kun hans egne hybrider, der lyttede til ham, men flere og flere yngre vampyrer er begyndt at erklære sig enige med ham. De lapper hans ord i sig, som var det...”

“AB rhesus negativ?” foreslog Wohali henkastet, mens han rejste sig og åbnede lågerne i det store skab, så han kunne frembringe tre langstilkede glas til dem. Han gik over til samtaleanlægget på væggen og trykkede på knappen.

“Angelika? Vi vil gerne have en karaffel op. Tempereret, naturligvis.” Han slap knappen før hun nåede at svare. Læned sig op ad væggen, mens han ventede på Angelika. Ngoni hævdede et øjenbryn og fortsatte så.

“Alliancen med beannaithe hænger i en tynd tråd. De unge kan ikke se formålet med den, og ønsker at bryde den. Det er den alliance, hele vores samfund er bygget op omkring.”

“De var der jo ikke, dengang vi indgik den. Kan ikke se dens relevans, og det er for lang tid siden beannaithe rigtig har vist deres styrke. Hvis man ikke kender historien, er det let at lade sig lokke af Drashks store ord og løfter om herredømme. Det store spørgsmål er, hvad vi gør ved ham? Og alle hans følgere, hybrider som vampyrer?” funderede Ngoni og skubbede en af de mange fletninger om bag det ene øre.

“Jeg synes, vi skal fjerne ham,” kom det nøgternt fra Varuun. “Han har altid været provokerende, opsætsig, flabet. Og nu opildner han til mytteri. Vi har ikke brug for en, hvis eneste mission er at sætte os i dårligt lys.”

“Fjerne ham, siger du?” Ngoni lagde hovedet på skrå. “Tanken er tiltalende.”

Wohalis ansigt var henlagt i skygge, som han stod der mellem to af lamperne i mahognipanelerne. Døren gik op, og Angelika trådte ind. Wohali skubbede sig fri af væggen og rakte en hånd ud.

“Den tager jeg, min kære.”

Hun måtte lægge hovedet bagover for at smile flygtigt til ham. “Naturligvis, overmedlem Wohali.” Hun forlod hurtigt rummet igen,

og Wohali skridtede over til bordet, hvor han skænkede den tykke, røde væske op i de tre glas, og rakte dem til sine søskende.

“Varuun. Og Ngoni.”

Varuun drejede vurderende glasset rundt mellem fingrene.

“Det er fra blodbank, kære bror, givet ganske frivilligt.” Wohali lod sig glide ned i stolen igen. “Du foreslår altså at fjerne Drashk?”

“Det gør jeg,” bekræftede Varuun.

“Jeg synes, vi går for hurtigt frem her...” Wohali lod en mundfuld af den tykke væske glide over læberne. “Det store problem er ikke, at vores *samfund* falder fra hinanden, det tror jeg næppe sker. Næh. Vampyrernes samfund vil bestå i al evighed. Med eller uden Alliancen vil vampyrerne bestå. Vores tilværelse vil være en anden, ja. Men vampyrerne vil bestå.”

“Men det vil være et meget anderledes samfund!” indskød Varuun med sammentrukne øjenbryn. “Det vil ikke være *vores* samfund.”

“Ikke som vi kender det, nej.”

“Men så falder vores samfund jo også. *Vores* samfund er et fælles samfund med beannaithe.”

“Godt, så siger vi det.” Wohali trak på skuldrene. “Hvorom alting er, vil *vampyrerne* ikke falde. Men *vi*, *vi* kan falde. Os tre. I siger det selv. Som Alfa har Drashk allerede magten over hybridene, og han vinder støtter blandt vampyrerne hver eneste dag. Hvis vi intet gør, vil hybridene slå sig sammen med de yngste vampyrer og fjerne os. Hvis vi skaffer ham af vejen, vil de hylde ham som martyr. Og fjerne os.”

“Det man ville kalde en lose-lose-situation.” Ngoni sukkede. “Men *kan* hybridene reelt tage magten?”

Varuun lagde hovedet på skrå, hævdede øjenbrynene og stirrede på hende, med let opspærrede øjne.

“Kære søster, sætter du os ikke lidt højt? Som de ældste, er vi de stærkeste af vores race, og nej, de fleste vampyrer har ikke beannaithe Talenter som vi tre har det.” Han holdt en hånd op, da Ngoni åbnede munden. “Og ja, jeg ved godt, at vores Talenter er betydeligt større end en almindelig beannaithe, men vi er dog kun os tre.”

“Varuun har ret.” Wohali så på hende. “Vi er måske noget særligt, men gennem tiden har vi lavet – og tilladt, at der blev lavet – et betragteligt antal vampyrer, hvoraf alt for mange nu lytter til Drashk. Læg dertil hybridene, og så er vi for alvor i problemer.”

Varuun gned panden med begge hænder og lænede sig ind over bordet. "Vi skulle have slået ned på hybriderne, da de først dukkede op. I samme øjeblik de ... de varulvevampyrer kom frem, fra hvilken klippehule de end er opstået i, skulle vi have gjort kort proces med dem."

"Så skulle vi også have slået ned på varulvene, da de først dukkede op," fnøs Ngoni. "Eller som minimum da vi opdagede, at de muterede ... eller evolutionerede, eller hvad de nu er, beannaithe var farlige for vampyrerne."

Wohali så fra den ene til den anden. "Men faktum er, at vi ikke gjorde noget ved varulvene, og da vi opdagede, hybriderne eksisterede, var det for sent. Og selvom vi via Drashk har lukket dem mere ind i vores samfund, har de ikke for alvor været accepteret. Indtil nu, hvor flere og flere vampyrer lytter til dem og færdes med dem, takket være Drashk. Vi kommer hurtigt til at se os slået i antal, hvis vi vælger den direkte konfrontation."

"Vi har også støtter." Ngoni trak nonchalant på skuldrene og studerede fingerneglene.

Varuun sukkede. "Det har vi, men selv vores støtter har glemt, hvad Alliancen går ud på. Hvorfor den er vigtig – ikke kun for beannaithe, men også for os."

"Fint." Ngoni slog ud med hånden. "Så beder vi beannaithe om hjælp til at skaffe ham af vejen. Det er vel den slags, Alliancen er til for?"

"*Alliancen* er til for at sikre, at vores racer kan leve i fred for hinanden – og for menneskene," bed Varuun hende af. "Ikke for at rydde hinandens problemer af vejen."

"Men beannaithe er ikke interesseret i en verden, hvor Drashk har overtaget. De er alt for klar over, at det vil blive et samfund, hvor de i sidste ende vil blive byttedyr. Et samfund uden gensidig respekt og aftaler. Så lad os slå os sammen med dem og ordne problemet." Ngoni lænede sig frem og støttede hagen i den ene hånd.

"Hvordan vil det se ud for de unge vampyrer, hvis beannaithe hjælper os med at skaffe Drashk af vejen? Hvordan vil de tolke, at beannaithe hjælper os med at slippe af med vores største modstander?" Wohali så på Varuun og Ngoni efter tur.

"Så uanset, hvad vi gør, er vi fanget, er det, du siger?" Ngonis

stemme fik en skarp kant. “Vi kan ikke fjerne Drashk, vi kan ikke lade ham sidde, og vi kan ikke bede om hjælp – uanset hvad, mister vi vores magt?”

Wohali nikkede. “Men, jeg har et forslag.”

“Det anede mig,” sukkede Varuun stille, mens han sank ned i sædet. “Lad høre.”

“De unge vil være toppen af fødekæden. Bryde Alliancen med beannaithe og herske over menneskene.”

“Det har vi allerede slået fast,” fnøs Varuun, men Wohali holdt en hånd op.

“Jeg er ikke færdig. De har levet i tryghed for længe. De har ikke været truet. Alliancen har netop givet dem de bedste vilkår, de ved det bare ikke. De ser en menneskerace, der burde frygte os, en beannaithe race, der undertrykker os, og hybrider, der kan slå os ihjel med et enkelt bid.” Han cirkledede en finger rundt på bordpladen, undgik omhyggeligt at se på sine søskende, da han fortsatte.

“I manges optik er varulvene og deres bid en større trussel end beannaithe. Mange synes, vi skal knytte bedre bånd til hybriderne, så *de* ikke går i alliance med varulvene *mod* os.”

“Jeg skulle have fulgt bedre med i timerne.” Ngonis stemme gemte et lille smil. “Jeg var slet ikke klar over, at magten i samfundet var blevet så kompliceret.”

“Det er den heller ikke!” Varuun slog ud med hænderne. “Der er *intet* kompliceret ved det. Alliancen lader vampyrer og beannaithe leve i fred, skjult for menneskene. Vi vampyrer lader være med at slå alt for mange ihjel, og beannaithe lever skjult lige under næsen på deres menneskeslægtninge.” Han sukkede frustreret. “Det fungerer! Deres dække som et trossamfund, hvor kun indviede har adgang til deres skoler *virker*. Varulvene er en del af beannaithe, så dem holder de styr på. Vi havde én opgave! Vi skulle holde styr på hybriderne! Så kunne vi alle leve i fred. Menneskene i lykkelig uvidenhed, og vampyrer og beannaithe ville slippe for klapjagt og hekseafbrændinger. *Alle* vinder på den måde!”

“Det ved *jeg* jo godt,” bed Wohali ham af. “Det er de andre, det kniber med at få til at forstå det. Så, jeg foreslår følgende: Vi giver Drashk og alle de unge, det, de gerne vil have. Vi giver dem friheden, toppen af fødekæden, og alt det der.” Han lavede en

cirkulende bevægelse med venstre hånd i luften. “Men! Vi gør det kun for at bevise, det er idioti. Vi ved alle, hvor hurtigt menneskene slår til, når noget gør dem bange. Og vampyrer? Det vil gøre dem bange. Når mennesket langer ud efter vores race, kan vi tage tøjlerner og sige ‘se børnlille, vi havde ret’. Derefter fjerner vi Drashk, sørger for at indlemme et andet medlem af hybriderne i Ordenskapitlet, og så har vi igen kontrol over både vampyrer og hybrider. Vi fortæller Magistratet og beannaithe, at vi var tvunget til at gøre det. Tvunget til at lade vampyrerne forstå, *hvor* farlige menneskene er, fordi de havde glemte det. Og så sletter jeg selvfølgelig mindet om vampyrer fra menneskenes hukommelse. Igen.”

Ngoni hævdede et øjenbryn. “Fra alle menneskers hukommelse? Der er lidt flere på jorden nu, end for 2000 år siden ...”

“Og beannaithe Talenter vokser med alderen.” Wohalis næsebor spilede sig let ud. “Jeg kan gøre det.”

“Vi risikerer krig, Wohali.” Ngoni talte langsomt. Lagde hovedet på skrå. Nippede til blodet i sit glas.

“Det gør vi, ja,” medgav Wohali. “Der *vil* være beannaithe, der vil være stemt for at kaste sig direkte i krig med os, og...”

“Den kan vi ikke vinde!” udbrød Varuun. “Det *kan* vi ikke. Det ved du, Wohali.”

“Det gør jeg. Men jeg tror heller ikke, det er den vej, de vælger. Mange af dem vil være bange. Mange af dem kan spore deres familie tilbage til heksebrændingerne. Og *de* frygter menneskene. De vil dukke nakken og holde lav profil, frem for at afsløre sig selv.” Han rejste sig og gik langs væggen, så hans ansigt skiftevis blev oplyst og henlagt i mørke når han passerede lamperne. “Vi må sætte vores lid til menneskenes hurtige panik, og beannaithes tøven.”

Man kunne tydeligt se, hvordan det spændte i Varuuns kæbe, da han satte glasset fra sig med en høj klirren. Ngoni lagde benene over kors og så indgående på ham. Hun lod tankerne glide langs Tæppets tråde, fandt den mentale forbindelse til Varuun, og rørte spørgende ved hans sind. Varuun drejede hovedet og så på hende, da han lod paraderne falde, så hans søster kunne etablere den telepatiske forbindelse, der var hendes største Talent.

Du er ikke enig med ham?

Han må være blevet sindssyg, Ngoni. Varuuns læber var en tynd streg, da han lod Ngoni aflæse sine tanker.

Det tror jeg bestemt ikke. Jeg er sikker på, han har tænkt det nøje igennem.

Det er en 2000 år gammel alliance. Det er Alliancen.

Men det er jo kun kort, Varuun. For at bevise Alliancens værdi.

“Hvad taler I to om?” Wohali så fra den ene til den anden med sammentrukne øjenbryn.

“Hvis det vedkom dig, ville vi ikke bruge telepati,” svarede Ngoni næsten syngende, mens hun smilede skælmisk til sin ældste bror.

“Jeg siger blot, at jeg ikke mener, det er den rigtige vej. Jeg mener ikke, vi skal bryde Alliancen.” Varuun skubbede glasset ind på bordet. “Og tænk på alle de drab. Al den vold ... Jeg mener, det er forkert!”

“Nu lyder du ligesom Jacob Valentin,” sagde Wohali dæmpet. Han tømte sit glas i et drag, og gik med lange skridt over til bordet, greb karaffen og fyldte glasset op igen.

“Det er ikke alt, hvad han siger, der er idioti.”

“Men næsten.” Wohali trak på skuldrene. “Og Rousseau...”

“La Fayette,” hvædede Ngoni. “Hun hedder Gabrielle *La Fayette*. Hun bruger ikke Rousseau.”

“Uanset, hvilket navn hun bruger, er hun medlem af Ordenskapitlet, og omgås en vampyr, der lidt for ofte udtaler sig offentligt om synd og frelse og, hvad ved jeg. Det får os ikke til at stå stærkere, at den ene af dem, vi har udvalgt som magthaver i samfundet, åbent omgås ... den slags.” Han tømte halvdelen af glasset igen, inden han lænede sig tilbage op ad væggen, så han igen havde ansigtet gemt i skyggerne.

“Jeg kunne være den slags, Wohali!” Varuun lænede sig frem i stolen.

“Men heldigvis gør du ikke offentligt opmærksom på det,” fnøs Wohali.

“Fordi vi tre altid har stået side om side, uanset, at vi har været uenige gennem tiderne.” Ngoni rejste sig og hvilede hænderne på ryggen af sin stol. Så fra Varuun til Wohali.

“Vi kan ikke tillade os at være svage nu, Varuun.” Wohali foldede armene over brystet.

“Det er ikke svagt at værne om freden,” mumlede Varuun. Han rakte ud efter sit glas igen og tog en tår.

Ngoni lænede sig lidt frem og fangede Varuuns blik igen, genetablerede deres mentale forbindelse.

Ja, der vil være tab af menneskeliv, og vi vil miste vampyrer, og beannaithe vil også lide tab. Men jeg tror, Wohali har ret i, at det kan virke.

Jeg tror, han bare har lyst til at slå ihjel.

Du har altid ønsket freden mest, Varuun, men vi har altid støttet dig. Og det gør vi også nu.

Hvad, hvis han glemmer det? Hvad, hvis han ikke kan stoppe igen?

Det kan han, Varuun.

Hvad, hvis du ikke kan stoppe igen?

Søde Varuun, det kan jeg. Jeg elsker dig jo.

Du elsker også ham.

Varuun så ned i glasset. Ngoni smilede svagt og vendte sig mod Wohali.

“Vi er enige med dig.”

Varuun gned panden. “Der er så mange måder, det kan gå galt på!”

“Men det gør det ikke,” svarede Ngoni mildt. “Det sørger vi for. Og i mellemtiden, så ... Måske får vi det endda sjovt. Bare lidt.”

“Sjovt?” Varuun rettede sig op med et sæt og slog hænderne i bordet, så blodet skvulpede i glassene. “Sjovt at spille hasard med menneskene og beannaithes liv og vores egen sikkerhed?”

“Ikke på den måde, bror.” Ngoni så roligt på ham. Gned fingrene over stolens armlæn. “Men al den tid, alle de kræfter og al den magt. Hvis vi havde spillet vores kort bedre dengang, så kunne vi have været ...”

“Toppen af fødekæden.” Wohali lænede sig op ad væggen ved siden af det store skab, hvor der var allermest skygge. Man kunne lige ane hans smil. “Det, hvor naturen havde tiltænkt os pladsen.”

“Naturen havde intet med det her at gøre, og det ved du godt!” Varuuns øjenbryn trak sig sammen. “Vi har *altid* været enige om, at vi ikke ville have den plads.”

“Og det er vi stadig,” glattede Ngoni ud. “Men Wohali og jeg har altid nydt jagten mere end du. Lad os nu bare få lov at nyde den, i den korte stund her, mens vi venter på, at planen udfolder sig. Vi siger jo ikke, at vi går amok. Bare, at vi vil lege lidt mere, så vi kan være med til at sikre det liv, vi holder af.”

“Præcis, kære søster.” Wohali tømte sit glas og trådte frem, så han kunne sætte det på bordet.

“Er vi enige, Varuun?”

“Hvornår?”

Wohali rettede sig op og børstede hænderne mod hinanden. “I morgen. Vi kalder Ordenskapitlet til møde i morgen, og informerer resten af vampyrerne dagen efter. Vi sender meddelelse ud om, at der vil være en stor annoncering fredag aften. Så slipper vi også tøjlernes lige op til en weekend med mange mennesker på gaden. Det er perfekt!”

“Hvorfor skal det gå *så* hurtigt?”

Så du ikke får kolde fødder, lød Ngonis drillende stemme i hans indre, og Varuun drejede hovedet med et ryk og så på hende.

“Jeg synes bare, det går *meget* hurtigt.”

“Der er ingen grund til at tøve længere,” sagde Wohali, mens han satte sig i sin stol igen. “Nu er vi jo blevet enige.”